

Беседа Епископа Артемија у Љуљацима, 2020.

У име Оца и Сина и Светога Духа.

Таман су се браћо и сестре, завршили празници везани за рођење Господа нашега Исуса Христа, празник Божић, и све што долази после њега: Његово Свето Обрезање, Богојављење, Свети Јован Претеча, Свети Сава српски, све празник за празником, радост за радошћу, поука за поуком – и кад се завршило све то, Света Црква нас припрема за следећи период, јер се налазимо на домаку Светог Великог поста, поста који је Црква одредила пред славно Васкрсење Христово, да се у њему припремамо за сусрет са Васкрслим Господом и за наше лично Васкрсење у Последњи дан. Данас нам Свето Јеванђеље говори једну дивну поуку: чули сте у Јеванђељу причу о малом Закхеју, који је био по занимању цариник, како кажемо данас, порезник, који је убирао за државу порез од народа. Тај слој службеника био је врло омрзнут у јеврејском народу а и у свим осталим народима, и данас се не гледа доброћудно и са радошћу у народу на порезнике, на царинике, увек се нешто крије од њих. Тако и овај Закхеј, скупљајући за државу, он је добар део скупљао и за себе; значи, био је грешник у очима тога народа. И гле, он је чуо за Господа Христа, али Га никада није видео и пожелео је да Га види. Знао је да пролази тим и тим путем, али пошто је био малога раста, а народа увек било много са Господом Христом, није могао од народа да Га види. Зато је отрчао напред, попео се на једно дрво, кажу да је то била смоква, или дуд, свеједно, да Га боље види са дрвета. Али Господ виде њега пре него што је он Господа видео, и кад беше под дрветом, Он погледа горе и позва га: „Закхеју, сиђи доле, данас ми ваља бити у твојем дому.“ Од радости, он је вероватно скочио са тог дрвета, и пожурио кући својој да дочека великога госта. Он цариник, презрени грешник, да се удостоји да му дође тај велики Учитељ, тај Месија, Спаситељ света у његову кућу? И заиста, каже се, прими Га са радошћу. А међу онима који су пратили Господа Христа, било је и много фарисеја, те почеше да гунђају, да пребацују самоме Господу: „Зашто си ушао грешном у кућу, да код њега обедујеш, зашто си му указао такву част?“ А Закхеј не само да се обрадовао, него је доживео једно истинско и дубоко покајање за све што је радио, и ту пред народом, не стидећи се ништа, он се

обраћа Господу Христу и каже: „Ево пола имања мога, даћу сиромасима, ако сам некога закинуо, значи узео више него што треба, вратићу четвороструко.“ Какав диван пример и још дивнији одговор. Господ му каже: „Данас дође спасење кући овој.“ Зашто? Јер се Закхеј у име целог свог дома покајао, али не само речима, он је показао пре свега јаку веру, када је пожелео да види Господа, а сада је исповедио и своје грехе, и не само то, него је обећао да ће учинити дела која одговарају томе покајању: пола свог имања поделићу сиромасима, сиротињи, а коме сам закинуо вратићу четвороструко. Шта нам то показује Света Црква? Данас, на три недеље пред почетак Светог Великог поста, указује нам да је тај пост одређен да и ми доживимо своје покајање, да се удостојимо да видимо Васкрслога Господа. Црква нас напомиње кроз ову причу о Закхеју, да наше покајање треба да буде и плодносно, да уроди плодом, да престанемо са нашим гресима које смо чинили; ако смо неку неправду или грех учинили да гледамо да то исправимо, ако смо у свађи са неким, ако имамо мржњу према некоме, ако било шта имамо у односу на другога, то треба у току поста, пропраћено са покајањем, да исправимо, да бисмо могли очишћени душом и телом, дочекати сусрет са Васкрслим Господом, као што је Закхеј дочекао Господа у своме дому. А на негодовање фарисеја, Господ њима рече једну поуку: „Ја сам дошао да нађем оно што је изгубљено: да нађем и спасем оно што је изгубљено.“ Значи Закхеј и његов дом који је живео од те царине – они су били за спасење изгубљени, али Господ је дошао да такве пронађе и позове на покајање, „јер је много званих, а мало је изабраних.“ Сви смо ми позвани браћо и сестре, а да ли се сви одзивамо на прави начин? Верујем да се трудимо сви у том правцу. А Господ ће да суди колико је ко успео да уради. Оно што је Закхеја учинило великим, јесте вера у Господа Христа и жеља да Га упозна. И ми браћо и сестре, треба да имамо пре свега наш хришћански задатак – да чувамо и очувамо нашу веру православну, онакву какву су Свети Апостоли проповедали, како су нам је Свети Оци предали, како је Свети Сава утемељио у нашем народу, како је проповедао Свети Владика Николај, Отац Јустин, и многи из рода нашега, и да ту веру неизмењену, неокрњену, непонижену, сачувамо и предамо нашим млађим поколењима, да би и они живели по тој вери, и да би тако сви, живећи у Цркви Божијој Православној, доспели у Царство Бога нашега. Данас поред ове дивне поуке о Закхеју, има још једна велику радост, којој смо данас присуствовали. То је рукоположење нашега драгога оца Горана, који је дошао из

далеке Канаде, да овде прими свети свештенички чин, да би могао тамо своје народу, у туђем свету, у белој свету, да проповеда исто Јеванђеље, исту веру, која се чува у Цркви Божијој Православној. Он и још двојица, су дошли из далеке Америке – један из Америке и још један из Канаде, и они су сада наши свештеници у томе далеком свету, јер нашега народа тамо има – има доста, али су изгубљени као и овај Закхеј што је био изгубљен, а Господ је дошао да нађе и спасе оно што је изгубљено. Оцу Горану желимо да прими овај аманет, овај позив, да се труди онако као што је данас у својој заклетви обећао, у чувању вере православне, и бризи о душама поверених му верника. Нека Господ благослови и њега и његов рад и све вас браћо и сестре, који сте данас дошли на ову Свету Литургију, у овај наш дивни манастир овде, који нам је оставио задужбинар прота Тома Марковић, сви знате то, чији посмртни остаци почивају у крипти овога манастира, у Цркви његовој, коју је он саградио. Да нам Бог буде милостив, да нас све прими у Царство Своје Небеско и дарује живот блажени, вечни, јер и ми смо сви у неку руку изгубљени, а Господ је ради нас дошао, да нађе и спасе оно што је изгубљено. Амин, Боже дај.